

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντῆς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηι: Κ. ΖΙΒΙΑΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: — Μανουὴλ Ι. Γεδεών, «Γράμμα κατὰ προικοδοσιῶν». — Ψυχάου, «Τὰ Σακέρια». — Ἄλ. Πάλλου, «Ἡ Σοπολιώτισσα». — (ποίημα). — Γρ. Ξενοπούλου «Ὁ Ψυγπατέρας» (δρῆμα). — Ι. Γουπάου, «Τὸ θέμα καὶ οἱ κερασιές». — Η. Ardel «Καρδία Σκεπτικιστοῦ» — (μυθιστορία).

Ἐξωφύλλον: Σάνκο Πάνθας, «Ἀπογεματιανή». — Ἀ' Διχωνισμὸς τῆς Ἡχοῦς. — Γ. Ι. Κάου. «Ἀνάλεκτα»: Τὸ σπῆλαιον τοῦ Μαμουθ. — Γυναῖκες περὶ γυναικῶν. — Πρακτορεῖον διὰ γάμους. — Ἡ φήμη τοῦ Sardou. — Γνώμαι. — «Ἀλληλογραφία».

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

EN ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΟΥ καὶ Σας, Γαλατῆ, ὁδὸς Χαράτση, ἀριθ. 12.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Γρόδια 40
 (Ταχυδρομικῶς) » 54 ἢ γράμμα χρυσῶ 12
 Τιμὴ τοῦ φέλλου » 1

Ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τὸ Σάββατον 3|15 Φεβρουαρίου παρακαλοῦνται οἱ κάτοχοι ἀγγελιδῶν νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν ὅσον οἶδόν τε τάχιον εἰς τὴν Διευθυσίν τῆς **Φιλολογικῆς Ἠχοῦς**, ὁδὸς Χαριστῆ, ἀριθ. 12, Γαλατῆ.

Ὡς μυθιστόρημα ἐπισημασμένον νὰ συνελθῶμεν τὴν «**Καρδίαν**» σκεπτικιστοῦ» τὸ λεπτότατον καὶ πληρὲς παρθενικοῦ ἀρώματος ἔργον τοῦ *H. Ardel* τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀτελείωτον κατὰ τὴν Α' περίοδον τῆς **Ἠχοῦς**. Δι' ὃ

Εἰς τοὺς νεοὺς συνδρομητὰς

τοὺς προπληρώνοντας μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τὴν ἐτησίαν τῶν συνδρομῶν παρέχονται δωρεάν τὰ 13 διπλά (208 σελίδες) φυλλάδια τῆς Α' περιόδου τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», ὅπου ὁγκώδης τόμος μὲ ἑκτακτον ποικιλίαν περιεχομένων. Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς δίδεται ἀντὶ 3 γροσίων τὸ εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια ἐκδοθὲν μυθιστόρημα ἀνατυπούμενον εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 13 γροσίων τὰ 13 φυλλάδια τῆς Α' περιόδου.

Εἰς δὲ τοὺς προπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομῶν τῆς α' περιόδου τὸ φύλλον παρέχεται δωρεάν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ α' ἔτους τῆς Β' περιόδου.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Μὲ τὴν πέννα ἰστά χέρια, συλλογίζουμαι: «γιατί ἐγὼ καὶ ὁ παραφέντης μου, δὲν πῆγαμε φέτος ἰστὸ χορδῶ».

Ἀλήθεια, ἀλλὰς χρονιαῖς, χαιρούνταν ἡ καρδιά μου, μέσα ἰστῆς φωτολουσμέναις καὶ ἀνοσπερηγμέναις σάλαις. Ἄγ! καὶ ἡ νεράιδες ἡ μαρμαροστήθαις, δὲν μ' ἀφίαναν ἀσυγκίνητο. Μὰ ὁ παραφέντης μου, κατὰπινε καὶ αὐτὸν τὸν θαυμασμό του, ἀπὸ σέβασμό γιὰ τὴν ἀνάμνησι τῆς Δουλινέ.

Ἐνῶ, βαθεῖα συλλογίζουμου, ὁ ἀρέντης μου, μοῦ εἶπε:

— Φέτος, ὁ χορδῶς ἐκεῖνος, ποῦ μαζώνουνταν τὸ *Hig lif* καὶ ὁ μόνος ποῦ ἔμπορουσαν τὰ ἀριστοκρατικὰ πόδια μου νὰ πατήσουν, δὲν ἐδόθηκε...

— Ἄ... γι' αὐτὸ δὲν πῆγα ἰστὸ χορδῶ!!! Ἐγὼ ἀριστοκρατικὰ πόδια δὲν ἔχω, μὰ φορῶ ἀριστοκρατικῶν ποδιῶν, ἰσθηματάκια καὶ λέγουμαι ἀριστοκράτης. Πόσους πέσου ἔβλεπα, ὀλιγώτερον ἀριστοκράτης, νὰ χοροπηδοῦν ἐκεῖ μέσα.

Τὰ συλλογίσθηκα αὐτὰ ὅλα, συλλογίσθηκα καὶ κατὰ ἄλλα θελήματα τοῦ ἀρέντη μου, καὶ ὅπως μοῦ συμβαίνει, ὅταν ἔχω πολλὰς δουλειὰς... ἀποκοιμήθηκα.

Καὶ εἶδα ἰστὸν ὕπνο μου, τὴ σάλα τὴν ἀκριβοστολισμένη, πολίτισες μὲ πολιτικά λογάνια, ἀλλὰ μὲ προσορὰ γαλλικὴ, ἀγγλικὴ καὶ καθε ἄλλο παρὰ ἑλληνικὴ.

Ἐξάσκα, ἐνῶ ὅλοι καὶ ὅλοι παρεχύθησαν ἀπὸ χάρτινο χιόνι, ποῦ θαρρεῖς φυλλοροῦσαν τὰ ἄσπρα λουλουδάκια τῆς ἀμυγδαλιᾶς, ἀνοιξε ὁ ὄροσθ καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας ἄγγελος, χωρὶς φλογίνην ρομφαίαν. Καὶ εἶπε...

(Τὶ ἄγρια ποῦ μιλοῦσε αὐτὸς ὁ ἄγγελος! τὰ διαβολάκια, ποῦ γλυκὰ θαρρεῖς μιλοῦνε τὰ καυμένα).

— Τώρα, ποῦ ἰσ αὐτὴν τὴν σάλα, δὲν ὑπάρχει αἷμα πληθείου καὶ εἰσθε ὅλοι ἀληθινοὶ πατρίσιοι, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπ' τὴν περηφάνεια τοῦ καθενὸς σας, τώρα εἶνε ὥρα νὰ μοῦ παρουσιάσετε τοὺς τίτλους σας: γιατί ἐπάνω ἰστὸ οὐρανῶ, γράφουν τώρα ὅλοι καὶ σχηματίζεται μιὰ θαυμασιὰ συνοικία ἀριστοκρατῶν, ποῦ θὰ τοὺς βάλλομε σὲ θέσι ξεχωριστὴ ἰστὴ δευτέρα παρουσία».

Ὅλας καὶ ὅλοι σώπασαν: μὰ ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ καθενὸς, πῆγε, σάλλιζε γιὰ νὰ φέρῃ τοὺς τίτλους καὶ κατὰ λάθος, ἀπρόσεκτα, ἀπρόσεκτα, ἔφερε ὅλο τεφτέρια συντεχνιῶν.

Ὁ ἄγγελος ὁ μεγάλος, τὰ πῆρε—δὲν ζεῦρε κα-
 θαρεύσκα καὶ δημῶδη, ζεῦρε τὴν γλώσσα τοῦ Εὐαγγ-

ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑ ΠΡΟΙΚΟΔΟΣΙΩΝ

Ἄγαπητὲ Διευθυντὰ,

Φρονῶν ὅτι προσφέρω πρόσφορον ἔρανον εἰς συγκομιδὴν ὕλης ἀναγνωσίμου τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» ἀποστέλλω Γράμμα πατριαρχικὸν, ἀποστελλόμενον πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς μητροπόλεως Νικομηδείας καὶ καταργοῦν τὸ κατὰ τὰς προικοδοσίας ἐπισηφῶσαν κακόν. Διατριβὰς ἱκανῶς ἐκτενεῖς ἐξέδωκα ἐν Η' τόμῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ ἐν ΚΑ' τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἀντικείμενον ἐχούσας παρομοίαν ἐνέργειαν τοῦ Πατριάρχου κατὰ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ὑπεριμέτρου σπατάλης περὶ τὰς προικοδοσίας. Πρὶν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καταδικάσῃ τὸ περὶ τὰς προικοδοσίας κακόν, προηγήθη ἐν τῇ καταδικῇ ἡ τῶν Ἰωαννίνων φιλογενῆς κοινότης. Οἱ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὀρθόδοξοι ἦλθον κατόπι, μετ' αὐτοὺς ἕτεροι κοινότητες καὶ ὕστερον ἡ τῆς Νικομηδείας.

Γράμματα τοιαῦτα χρήσιμα γίνονται ἡμῖν πρὸς γνῶσιν ἠθῶν τε καὶ χαρακτήρων, ὅσα λ. χ. τὰ ἐν ζ' δ' καὶ ε' τοῦ παρόντος γράμματος. Ἐν ταῖς «Κανονικαῖς Διατάξεσι» μου εὐρίσκει τις παρόμοια: Ὅστις θέλει νὰ μελετήσῃ εὐρίσκει καὶ θέματα μελέτης καὶ σκέψεων ἀφορμὰς ἰσως φωτισθῇ καὶ ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων ἐπικαίρων πάντοτε, ἢ, καθὼς αἰ παρ' ἡμῖν ἐφημερίδες γράφουσι, φλεγόντων.

Ἐπιτρέψατέ μοι, ἀγαπητὲ, νὰ μὴ ὀνομάσω ταῦτα φλέγοντα. Ὅπου φλόξ αἰσθήματος θερμαίνει καρδίας ἀγνάς, ἐκεῖ λόγοι καὶ συζητήσεις περὶ προικοδοσίας καὶ χρηματολογίων οὐδεμίαν ἔχουσι χώραν. Αἱ τοιαῦται συναλλαγαι καθιστῶσι τὸ ζήτημα τοῦ ἱερωτέρου τῶν ἐπὶ γῆς συναλλαγμάτων ὄχι φλέγον, ἀλλὰ τοῦτ' αὐτὸ ψύχον.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 9 φεβρουαρίου 1896.

Ἰωάννης ὁ φίλος

ΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΤΑ ΠΡΟΙΚΟΔΟΣΙΩΝ.

Ἄνθιμος ἐλέφ Θεοῦ κτλ.

Περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀδιαλείπτου προνοίας καὶ τῆς μετὰ ζήλου αὐτῆς προμηθείας πᾶς τις ἂν ἠμολογήσειεν, ὅτι μὴ μόνον τὰ ἐγγύς καὶ οἰκειότερα τοῦ χριστιανύμου λαοῦ περισκοπεῖ, καὶ διαίτη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰ πόρω ἐξικνουμένη, ὡς περὶ εἰς ἀπόπτου τινὸς ἀπὸ τῆς οἰκου-

νικῆς περιωπῆς ἐπεξεργάζεται φιλοστόργως τὰ κατὰ μέρος συμπέτοντα, τὰ συμφυτὰ δηλ. καὶ σύστοιχα τῷ κανονικῷ βίῳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τῇ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος περὶ τοὺς νομίμους γάμους διατάζει, συμβάλλοντα διαίτη καὶ ἐπανορθῶ καὶ οὐδὲν ἀθεράπευτον ἀνέχεται παραλίπειν, ἀλλὰ τὰ πάντα πρὸς τὸ ὠφέλιμον καὶ κοινοφελὲς διευθύνει, ὡς περὶ καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης τῶν γαμικῶν συναλλαγμάτων ὑποθέσεως, διάπυρον ἔχουσα ἡ ἐκκλησιαστικὴ πρόνοια τὴν περὶ τὰ συμπερόντα τοῦ ἡμετέρου γένους μέριμναν γενναίως καταβάλλεται τὴν ἐπιμέλειαν καὶ σπουδὴν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ἐνεφανίσθη ἡμῖν συνοδικῶς προκατηγμένους κοινὴ ἐνοπόγραφος ἀναφορά τῶν προεστώτων καὶ προκρίτων χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας διὰ τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν κυριάρχου τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἱερωτάτου μητροπολίτου Νικομηδείας κύρ Διονυσίου κτλ., ἐν ἧ κοινῶς καὶ συμφώνως ἐξιστοροῦσι τὰς εἰς τοὺς γάμους καὶ ὑπανδρείας αὐτῶν συμβαινούσας καθ' ἑκάστην δεκάς καταχρήσεις καὶ φθοροποιὰς βλάβας ἐκ τῆς ἀπολύτου καὶ ἀπεριόριστου πολυτελείας τῶν γαμικῶν προικοδοτημάτων, καὶ ὅσα ἄτοπα καὶ παράλογα γίνονται ἐν τῇ ἀποδοσῇ τῆς προικῆς, ἐνεκεν ἐπικρατησάσης τινὸς ὀλεθρίου τοπικῆς συνηθείας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν δεσποδαιμονίας, ἐναντίας τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, καὶ τῶν νόμων τῆς θείας οἰκουμένης. Τοιαῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγῆ καὶ πηγγᾶλεπα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα βλαπτικὰ ἐξιστοροῦσιν οἱ εἰρημένοι χριστιανοὶ, συμβαίνοντα εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐκ τῆς κακῆς τῶν προικοδοτημάτων συνηθείας καὶ παρασκευάζοντα ἐπαγῆ καὶ ἀνήσυχον ὄλον τῶν κατοίκων χριστιανῶν τὴν ζωὴν ἄπερ καὶ μετὰ φρονήσεως διανοηθέντες καὶ συσκιφθέντες οἱ προσετώτες καὶ πρόκριτοι τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας, ἐξητήσαντο ὁμοφώνως, τῇ συγκαταθέσει καὶ γνώμῃ τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν συναδέλφου ἡμῶν περισπουδαστοῦ ἀγίου Νικομηδείας, παρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς προνοίας τὴν παντελῆ, κατάρχησιν, τῶν γενομένων καταχρήσεων καὶ ἀτόπων καὶ παράλογων πράξεων περὶ τὰς προικοδοσίας καὶ γάμους τῶν νυμφευομένων, καὶ τὴν ἀκαρρῦθμισιν καὶ περιορισμῶν τῶν περὶ τοὺς γάμους παρὰ τῶν γονέων ταῖς θυγατρῶσιν ἐπιδοδομένων προικοδοσιῶν, καὶ λοιπῶν κοσμημάτων, καὶ θερμῶς ἐδεήθησαν ἀπὸ κοινῆς γνώμης, ἵνα ὁμοθετηθῶσι κανόνες περὶ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς ἐπαρχίας ταύτης γενομένων συναλλαγμάτων καὶ προικοδοσιῶν, καὶ ἐμποδισθῶσι μὲν ἄπασαι αἱ καταχρήσεις, ὅλα τὰ περιττά, καὶ ἐπιζήμιοι ὑπερβολαί, ἀποκατασταθῶσι δὲ τὰ σεμνοπρεπῆ περὶ ταῦτα καὶ μέτρια, καὶ τὸ καθῆκον τῇ χριστιανικῇ διαγωγῇ, καὶ τῷ ραγιαδικῷ χαρακτῆρι καὶ πολιτεύματι, καὶ ἐπικυρωθῶσι διὰ συνοδικῶν γράμματος ἡμῶν, ὅσα κοινῶς ὁ χριστιανὸς οὗτος λαὸς ἐσπερζε καὶ ἀπεφάσισε. Καὶ δὴ πρὸς τὴν δέησιν αὐτῶν ἐπινεύσαντες ἐπηνέσαμεν τὴν θεοφιλῆ αὐτῶν σκοπὸν, καὶ ἀπεδεξάμεθα εὐχαρίστως τὸ αἴτημα ὡς θεάρεστον καὶ κοινοφελὲς ἀγαθόν. Ἐφ' ὃ καὶ κοινῇ γνώμῃ συνοδικῇ τῶν ἐνδημούντων περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ

πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τὰ κοινῶς αὐτοῖς στεργθέντα καὶ ἀποφανθέντα ἔδοξε καὶ κανονικῶς νὰ τὰ ἐπικυρώσωμεν, καὶ διὰ συνοδικοῦ ἡμῶν γράμματος ἀνεξάλειπτα εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα αἰῶνα νὰ τὰ παραδώσωμεν, καὶ δι' ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτιμιῶν νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακόν· περὶ ὧν καὶ ἀποκρινόμενοι θεσπίζομεν, συνοδικῆ ἀποράσει, νὰ διαφυλαχθῶσιν εἰς αἰῶνα τὴν ἅπαντα ἀπαράτρεπτα τὰ ἐφεξῆς ἐν ρητοῖς κεφαλαίοις ἑνδεκα ὁροθετηθέντα· Αὐν) ἡ προῖκα ὡς ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου νενομοθετημένη νὰ ἦναι συγχωρημένη καὶ εἰς τὸν δίδοντα καὶ εἰς τὸν λαμβάνοντα· πλὴν νὰ ἦναι προσδιορισμένη εἰς τέσσαρας βαθμοὺς καὶ τῆς μὲν α' τάξεως νὰ ἐξαπλοῦνται ἕως πέντε χιλιάδων γρόσια, καὶ ὄχι περισσότερα· τῆς δὲ β' τάξεως τρεῖς χιλιάδες, τῆς δὲ γ' δύο χιλιάδες, τῆς δὲ δ' χίλια· οὐδέποτε δὲ κτήματα κινήτα, ἢ ἀκίνητα, ὁσπίτιον δηλ. ἐργαστήριον, γρήματα μετρητὰ ἐπὶ λόγῳ προικῶς νὰ μὴ δίδονται. Βον) τὰ διδόμενα εἰς προῖκα παρὰ τῶν γονέων ἐνδύματα, τζεβερέδες δηλ. προσωπίκα ἢ χαβλιά, καὶ ἄλλα παρόμοια ρουχικά, νὰ μὴ ἦναι τελείως χρυσοκεντημένα, ἀλλὰ ἀπλᾶ, σχέτα. κεντημένα μόνον με μέταξαι καὶ τριπλίαι καὶ αὐτὰ με μετρίωτητα. Γον) εἰς τοὺς γινομένους ἀρραβῶνας τὰ διδόμενα ἀμοιβαίως δακτυλίδια εἰς ἑκατέρων τῶν μερῶν νὰ ζετιμῶνται ἀπὸ γροσίων ἑκατὸν ἕως διακόσια πενήντα, κατ' ἀνλογίαν τῶν ἐν τῷ α' κερ. βαθμῶν τῆς προικῶς διατάχῃ νὰ ἐκλείψωσι διόλου τόσον εἰς τοὺς ἀρραβῶνας, ὅσον καὶ εἰς τοὺς γάμους τὰ κουφέτα καὶ τὰ πολυτελῆ συμπόσια καὶ τραπέζια, καὶ ἀπλῶς κάθε πολυξόδος κατάχρησις, ὡς ἀσύμφορα τῷ γένει ἡμῶν καὶ δυστυχίας πρόξενον· ὁ δὲ ἀρραβῶν νὰ ἐκτείνηται ἕως ἑνα χρόνον, ἂν δὲ τύχῃ κἀνεὶν ἐμπόδιον, καὶ μετὰ τὸν χρόνον νὰ ἐκτελεῖται ὁ γάμος. Δον) ἡ προῖκα τῆς κόρης νὰ καταγράφηται παρὰ τοῦ κατὰ καιρὸν ταβουλλαρίου εἰς προικοσύμφωνον γράμμα, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν πατέρα, ἢ μητέρα τῆς κόρης, καὶ μαρτυρημένον ἀπὸ τὴν ἱερέα τῆς ἐνορίας, καὶ προσετώτα τῆς χώρας, νὰ ἦναι δὲ καὶ ἡ τιμὴ τῆς προικῆς ξεκομμένη, καθ' ὃν ἔλαχε βαθμὸν, μὴ οὐσα δὲ ἡ τιμὴ τῆς ξεκομμένης θέλει εἶναι ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτος. Εον) ἡ προῖκα τῆς κόρης νὰ τίθεται εἰς σεντούκι, καὶ νὰ στέλλεται με τοὺς ἰδίους συγγενεῖς τῆς εἰς τὸ ὁσπίτιον τοῦ γαμβροῦ, καὶ ὄχι κατὰ τὴν ἐπικρατήσανσαν παράλογον συνήθειαν με ἱερεῖς καὶ τζορπατζήδες, τοῦτο ὡς ἄτοπον νὰ καταργηθῇ· ΣΤον) νὰ καταργηθῇ καὶ διόλου νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἐπικρατήσανσα κακὴ συνήθεια τοῦ νὰ στέκεται ἡ νεόνυμφος κόρη ἀπ' ἐσπέρας εἰς τὸ σκαλοκεφάλον τοῦ ὁσπητίου, καὶ νὰ ἀσπάζηται τὰς χεῖρας τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸν οἶκόν τῆς χαρᾶς, καὶ τοῦτο ὡς πάντη ἄτοπον καὶ ἀπρεπὲς νὰ λείψῃ καὶ νὰ μὴ γίνηται εἰς τὸ ἐξῆς· Ζον) τρία ποχταλίκια νὰ δίδονται μόνον· δηλ. εἰς τὸν σύντεκνον, καὶ εἰς τὸν πατέρα καὶ μητέρα τοῦ γαμβροῦ, καὶ ὄχι περισσότερα, ἂν ὅμως δὲν ὑπάρχωσι γονεῖς τοῦ

γαμβροῦ, τότε νὰ δίδεται μόνον ἕνα εἰς τὸν σύντεκνον, εἰς ἄλλον τινὰ νὰ μὴ δίδηται· Ηον) εἰς κάθε ἐνορίαν τῶν κασαμπάδων, χωρῶν, καὶ χωριῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης νὰ διορισθῶσι δύο ἐκτιμηταὶ τῆς προικῆς, ὁ ἱερεὺς τῆς ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἐκείνῃ ἐκκλησίας, καὶ ἕνας λαϊκὸς ἐκ τῶν προκρίτων αὐτῆς, οἵτινες νὰ ἐκτιμῶσιν ἀδόλους καὶ ἀφιλοπροσώπως τὰς προίκας, διὰ νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τοὺς προσδιορισμοὺς τῶν τάξεων, καὶ νὰ καταγράφωσιν ἀκριβῶς τὰς τιμὰς τῶν προκειμένων πραγμάτων, ἂν ὅμως εὐρωσι τὰ ἐμποδιζόμενα εἰς τὸ β' κερ. χρυσοκεντημένα φορέματα, ἢ τιμὴν πλείονα τῆς τάξεως τῆς προικῆς ὅπου ζετιμῶσιν, τὰ μὲν χρυσοκεντημένα καὶ τὰ περὶ πλέον τῆς τιμῆς τῆς προικῆς, νὰ τὰ ἀφαιρῶσιν ἀπὸ τὴν προῖκα καὶ νὰ ἀφίνουν τὸ ἰσότημον τῆς τυχοῦσης τάξεως, καὶ νὰ υπογράφωσιν ἑαυτοὺς τὴν τοιαύτην ζετιμῆσιν· ὅτι δὲ ἐξετιμῆσαν τὴν τοιαύτην προικοδοσίαν, τοῦτο νὰ τὸ ἀναγγέλλωσιν εἰς τὸν ἀρχιερέα αὐτῶν, ἢ τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ, διὰ τῶν συνήθων μαρτυρικῶν τεσεκερδῶν ζητητικῶν τῆς ἀδείας τοῦ στεφανώματος, καὶ ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς ἐκκλησίας τὸν καὶ ἐκτιμητὴν· Θον) κάθε προικοσύμφωνον, ὅπου δὲν ἔχει τὰς ὑπογραφὰς τῶν προικοδοτούντων, καὶ τὰς μαρτυρίας τῶν ἐκτιμητῶν καὶ συνεκτιμητοῦ ἱερέως, δὲν θέλει ἔχει τὸ κύρος· Ιον) νὰ συνταχθῇ ἐπίτηδες κώδικς γενικὸς, εἰς τὸν ὅποσον νὰ καταστρώωνται τὰ κατάστιχα τῶν διατιμῆσεων, παραδιδόμενα παρὰ τῶν ἐκτιμητῶν· ὁ δὲ κώδικς οὗτος νὰ μένη περυσταγμένος εἰς τὴν ἀγιωτάτην μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας, ὥστε οἱ κατὰ καιρὸν ἀρχιερεῖς τῆς μητροπόλεως ταύτης νὰ ἐφορῶσιν ὡς κυριάρχαι καὶ νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως διὰ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐπιξεργαζόμενοι τὰς πράξεις τῶν ἐκτιμητῶν, καὶ ἐπιδιορθοῦντες τὰς ἐνδεχομένας καταχρήσεις, καὶ κατὰ τὴν χρείαν παιδεύοντες τοὺς προφανῶς παρὰ τὰς διατάχας πράττοντας· ΙΑον) καὶ τελευταῖον, οἱ ἐκτεθέντες ὅροι ἔχουσι τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύον ὡς νομικαὶ διατάχαι νὰ ἐνεργῶνται ἀπὸ τῆς σήμερον. Ταῦτα τοιαυτῶν τὰ εἰς τὰ ἑνδεκα κεφάλαια περὶ τῶν γαμικῶν συναλλαγμάτων ἐκτεθέντα, καὶ ἀρεσκείᾳ κοινῇ ὁροθετηθέντα, ὡς ἀνατρεπτικὰ τῶν ἐπιβλαβῶν καταχρήσεων, καὶ ἀναχρηστικῶς ὠφέλιμα τῷ κοινωνικῷ βίῳ ἐπικυροῦμεν ἐκκλησιαστικῶς καὶ θεσπίζομεν, ἵνα μένωσιν ἀπαράτρεπτα ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς ἅπαντα τὸν ἐφεξῆς χρόνον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ. Ὁς δ' ἂν καὶ ὁποῖος τῶν Χριστιανῶν παραβῆς τοὺς δε τοὺς νόμους δράσῃ τὰ συνήθη, καὶ παρὰ τὰ νενομοθετημένα ἐκπυθαδιάσας ἀνατρέψῃ θελήσῃ αὐτὰ ἀντιδικῶν [εἰς] τοὺς κειμένους [νόμους]. ὁ τοιοῦτος, ὁποῖος ἂν εἴη τάξεως ἢ βαθμοῦ, ἐπικατάρατος εἴη (κτλ.) εἰς ἐναντίαν δὲ ὁ φυλάξας ἀπαράδεκτα τῇ κοινῇ γνώμῃ νενομοθετημένα εὐλογημένος εἴη (κτλ.). Ὅθεν εἰς ἑνδείξιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικόν, καὶ συνοδικόν γράμμα, καταστρωθὲν ἐν τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ἀ-

γιωτάτην μητρόπολιν Νικομηδείας, ἵνα διαδοθῇ παντὶ τῷ ἐκεῖ ὁρθόδοξῳ πληρώματι, πρὸς γνώσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἱερῶν διαταγῶν, καὶ ἀκριβῆ διαφύλαξιν αὐτῶν. Ἐν εἶσι σωτηρίῳ χωμα' κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, ἐπινεμήσεως ἰδ'.

- † Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀποφαινεται.
- † Ὁ Ἡρακλείας Διονύσιος.
- † Ὁ Κυζίκου Ἀνθίμος.
- † Ὁ Νικομηδείας Διονύσιος.
- † Ὁ Λαλακιδῶν Ἰεροθέος.
- † Ὁ Δέρκων Γεωργιῶς.
- † Ὁ Ἰωαννίνων Ἰωακείμ.
- † Ὁ Δημητριάδος Μαθαῖος.
- † Ὁ Σισακίου Λεόντιος.
- † Ὁ Προκοπίου Βυδοαρίων.

ΤΑ ΣΕΚΕΡΙΑ

Τίποτα δὲ νοστιμώτερον κατ' ἐστὴν ζωὴ μου ἂν τὰ πολιτικά τὰ σεκέρια ποῦ στὰ σοκάκια τὰ πούλου οἱ σεκερτζήδες. Ὅσα καλά φαγιά, ὅσα γλυκίσματα μυρωδάτα κι' ἂν ἔμαθα στὴν Ἐβρώπη, δὲν μπόρεσα, δὲν μπορῶ τὰ σεκέρια μου νὰ ξεχάσω.

Τὶ ὠραία ποῦ τὰ θυμοῦμαι τὰ πολιτικά τὰ σεκέρια ποῦ τὰ πούλου στὰ σοκάκια οἱ σεκερτζήδες! Μαβροντυμένη, με τὸ γλυκὺ τῆς πάντα χαμῆγελο, με τὰ ζυπνά τῆς τὰ ματάκια, κάθονταν ἢ γιαννοῦλα, στὸν κόκκινο τὸ σοφά, στὸ σαλάκι τῆς κουκουλωμένη καὶ γὼ σιμά, σιμά τῆς τῆς φιλοῦσα τὸ μικρὸ τῆς κάτασπρο χέρι, ποῦ εἶτανε πάντα ἂν κρὺ λιγάκι.

Τάλλα τὰ παιδιὰ, τάλλα τῆς τὰ ἐγγόνια, πιὸ μεγάλα ἀπὸ μένα, μελετούσανε μπροστά μας τὰ μαθήματά τους, ποῖο γεωγραφία, ποῖο ἀριθμητική, ἢ πάλι, καθισμένα με τὴν ἀράδα στὸ τραπέζι, ζουγράφιζαν καὶ ποῦ καὶ ποῦ, σβύνανε με ψύχες ψωμι μιά γραμμὴ τῆς ζουγραφισῆς τους.

Ἐγὼ μελετοῦσα με τὴν γιανιά μου. Τῆς φιλοῦσα τὸ χεράκι καὶ τὴν κοίταξα στὰ μάτια ποῦ μοῦ δηγότανε παλιές ἱστορίες, τοῦ Πλούταρχου τίς ἱστορίες καὶ τὰ παραμῦθια, καὶ με ἔλεγε τόσο γλυκὰ, τόσο ὠραία, ποῦ χτυποῦσε χτυποῦσε ἢ μικρὴ μου ἢ καρδιά κι' ἄναψτε ὁ μικρὸς μου ὁ νοῦς.

Ἄξαφνα, νὰ κι ὁ σεκερτζῆς με τὰ σεκέρια. Περνοῦσε στὸ δρόμο ὁ σεκερτζῆς με τὸν ταβλά του. Ξεγνοῦσα τὸν Πλούταρχο καὶ τίς παλιές ἱστορίες καὶ με τὸ πρόσωπο τώρα χαμλωμένο, ἄρχιζαν τὰ δάχτυλά μου νὰ μισοτραβοῦν τῆς γιαννοῦλας τὸ σαλάκι. Καὶ μιά χαρὰ με περεχούσε, ὅταν ἄκουα τὴν γιαννοῦλα νὰ ρωνάζῃ τὸ σεκερτζῆ γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ καὶ σεκέρια.

Τὶ καλά ποῦ τὰ θυμοῦμαι τὰ πολιτικά τὰ σεκέρια ποῦ τὰ πούλου στὰ σοκάκια οἱ σεκερτζήδες!

Δὲν μπόρεσα, δὲν μπορῶ τὰ σεκέρια μου νὰ ξεχάσω.

Τὴ γλύκα ἐκείνη τῆς ζωῆς μου, τῆς γιανιάς μου τὰ χάρδια καὶ τὰ παραμῦθια, τὸν πόθο τὸν ἀθῶο ποῦ εἶχα νὰ μοιᾶζω μιά μέρα καὶ ἐγὼ με τοὺς μεγάλους ἐκείνους, τὴν ἡσυχία μου καὶ τὴν χαρὰ μου, τὸν παράδεισο τὸν κρυφὸ ποῦ εἶχα στὰ στήθη μου μέσα, ἀπὸ ὅλα ποιὸς θὰ μοῦ τὰ ξαναδώσῃ; Ἐνα σεκέρι μοῦ φαίνονταν τότες ὅλη μου ἡ ζωὴ.

Ἐνα σεκέρι μοῦ φαίνονταν τότες κι' ἡ ἀγάπη, ἡ πρώτη μου παιδικήσια ἀγάπη. Ἀπὸ παιδι ἔγινε ἀγοράκι, παίζαμε συχνὰ μαζί, μ' ἄρεζε τὸ χαριτωμένο τῆς τὸ προσωπάκι, μ' ἄρεζε ἢ λαλιά τῆς, τὰ ἡμερὰ τῆς τὰ μάτια. Με πονοῦσε καὶ με ζέσταινε ἡ ἀγάπη. Ἀμέσως τὴν ἤθελα δική μου. Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ τὴν εἶδα, τὴν ἀρπαξα ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τῆς κάθισα ἕνα σεκέρι στὸ στόμα.

Δὲν μπόρεσα, δὲν μπορῶ τὰ σεκέρια μου νὰ ξεχάσω.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Η ΣΟΠΟΛΙΩΤΙΣΣΑ

Ἐκεῖ κοντὰ 'στὸ ρέμα, κάτον 'στὰ Σοπόλια,
ἢ κόρη κατοικεῖ, παιδιὰ, ποῦ λαχταρῶ
λουλουδι πιὸ δροσάτο μὲς 'στὰ περιβόλια,
κλωνάρι δὲν ἀνθεῖ πιὸ τρυφερό.

Ἀνοῦσια 'στὸ κορμί τῆς Φραγκιάς στο.λιδία
ἢ κόρη ποῦ μ' ἄρεσει ἐμένα δὲ φορᾶ
τὰ κασταρά τῆς μάτια, τὰ σμιγμένα φρόδια,
καὶ τὰ μαλλιά τῆς ἔχει τὰ σγουρά.

Ἀπὸ Φραγκιάς δασκάλες, δρόμων κατακάθια,
δὲν ἔμαθε τὸ ψέμα καὶ τὴν ποτηριά
ἀλάθεφτα ὅσα νιώθει 'στῆς ψυχῆς τὰ βάθια
μὲς 'τὴ γλυκιά τῆς λιμπονν τὴ θωριά.

Ἐτσι ὅπως 'σ τοῦ Φαλήρου τὸ λιμάνι κάτω,
ὅταν ἀρέμιον γύρω χρωτο δὲ φουσι,
παντοῦ θωρᾶς σπαρμένα 'στοῦ γιαιλοῦ τὸν πάτο
τὰ πράσινά του χόρτα καὶ χρυσά.

Ἀπὸ Φραγκιάς βιβλία γάβλια μαθημένη
δὲν ἔξερε τὰ γιαιλιά τῆς ν' ἀλαφροσκορπιᾶ,
δὲν ἔξερε ὅποιον 'στῆστράτα σμιζεῖ νὰ γλυκαίρη,
χωρὶς ψυχὴ ποτές τῆς ν' ἀγαπιᾶ.

Μιὰ τὸ 'βγαλε φορὰ τὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀπ' τὸ στόμα
—σ' ἐμένα ἀπ' τῆς καρδιάς τῆς τό'πε τὸ βελθὸ—
κι' ἐμένα θὰ λατρεῖ ὡς νὰ ταγῆ 'σ τὸ χῶμα,
ἀπτῆ κι' ἐγὼ ὡς νὰ σβύσω θὰ ποθῶ.

Ἀθῆνα, 1895.

Ἀλέξ. Πάλλης.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ίδε σελ. 9).

Βένιερος.— Σπουδαία υπόθεσι; Μπᾶ! (τὸν προσβλέπει ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἀφηρημένος). Ὅχι, δὲν ἐφάνηκε ἀπὸ δῶ (πρὸς τὴν Φραντζέσκα.) Μήπως εἶναι ἐπάνω ὁ κύριος Βάρλας;

Φραντζέσκα.— Ὅχι, κύριε. Δὲν ἦλθε ἀκόμη. (Ἡ Φραντζέσκα ἀπέχρεται).

Γεώργος.— Καλᾶ, δὲν πειράζει... θὰ πάγω νὰ τὸν εὔρω στὸ σπίτι του.

Βένιερος.— Δὲ θὰ τον βρῆς, καϊμένε. Νὰ σε πῶ. Δὲν ἔρχεσαι ἐδῶ κατὰ τὸ μεσημέρι; Ἐλα νὰ φᾶμε μαζί. Ἐκείνη τὴν ὥρα πάντα θὰ εἶνε ἐδῶ.

Γεώργος.— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ. Ἄν δὲν τον πιτύγω, θὰ ἔλθω. Ἀλλὰ μετὰ τὸ φαγητόν.

Βένιερος.— Πολὺ καλᾶ, ὅπως ἀγαπᾶτε!

Γεώργος.— Χαιρετε. Εἰς τὴν θεία τὰ σέβη μου.

Βένιερος.— Ἀντίο, ἀγαπᾶτε μου. Καὶ μὴ μας ξεχνᾶς, σὲ παρακαλῶ. Ἡ εὐλικρίνεια δὲν εἶνε λόγος, πιστεύω... (μειδιῶν).

Γεώργος.— (ὁμοίως) Ἄ, ὄχι... τί λέτε... (ἐξέρχεται).

Βένιερος.— (Τὸν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἀφοῦ ἐξαφανισθῆ, τὸν μοντζώνει) Νᾶ! νερόβραστε!... μὲ τὴν ἀλήθειά σου. (Ἐξάγει σιγάρον, τὸ θέτει εἰς τὴν πίπα του καὶ τὸ ἀνάπτει. Πίνει ὀλίγον καφὲ καὶ ἀρχίζει νὰ επιθεωρῇ τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του γράμματα καὶ χαρτιά, ἐτοιμάζομενος πρὸς ἐργασίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ κατέρχεται ἡ κυρία Βένιερος). Ἄ ἐσὺ εἶσαι... Ἐνα λεπτό τῆς ὥρας πρωτιότερα ἂν κατέβαινες θὰ ἔβλεπες καὶ τὸν ἀνεψιὸ σου.

Θεῶν.— Ἦλθε ὁ Εὐτύχιος;

Βένιερος.— Ὅχι καλῆ, ὁ Γεώργος τῆς Ἀγγελιδάινας. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τον φυλάξῃ, κυρία θεία του μακρυνή. Θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος.

Θεῶν.— Ἀλήθεια, καϊμένε; μακάρι.

Βένιερος.— (ὀλοσὸν ἐργαζόμενος) Ἄμ τί, ψέμματα; Σοῦ εἶνε ἕνας μεγαλοφυῆς! Θὰ τραντάξῃ τὴν Ἑλλάδα μιὰ μέρα... Ἐμπορος! Θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον. Ποῦ Ρότσιλδ καὶ ποῦ Βάντερμπιλδ! Ἄσπρε νὰ ἰδῆς...

Θεῶν.— (Κάθημεν ἐπὶ τοῦ διβαρίου πλυσίον). Ἐλα ντὲ τῶρα!

Βένιερος.— Τί; ξέρεις τί ἐμπόριο κάνει ἡ ἀλήθεια; χμ! Ὅλα τὰ ἑκατομμύρια ποῦ φαντάζονται οἱ τρελοὶ, καὶ πάλι λίγα εἶπα. Θὰ ἰδῆς... θὰ ἰδῆς τί πεινᾶ θὰ τὸν δέρνῃ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον.

Θεῶν.— Τὸν καϊμένο! Ὁ Θεὸς νὰ μὴ το

δώσῃ. Τί θὰ γίνουν ἢ δυστυχισμένες ἢ ἀδελφές του;

Βένιερος.— Ποιὸς τὸ ξέρει; Εἴμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ αὐτὲς ὀπαδοὶ τῆς ἀληθείας.

Θεῶν.— Ἄχ, μὴ κοροιδεύεις, νὰ ζῆς... Ἄπ' αὐτὸ τὸ παιδί κρέμονται. Καὶ ἂν δὲν εἶνε νὰ βγῇ τῆς προκοπῆς... (πέκει ἐν μάκρον περιώμιον).

Βένιερος.— Καλᾶ, καλᾶ. Γιὰ νὰ σε πῶ τῶρα Ἐφρόντισες νὰ ἰδῆς; ἐκείνο ποῦ σε εἶπα στὴν κουζίνα, νὰ μὴ βάζῃ τῶσα κάρβουνα διὰ μιᾶς ἢ Φραντζέσκα;

Θεῶν.— Ἐννοια σου, ἐφρόντισα. Τῆς εἶπα νὰ ρίχτῃ κάθε τόσο ἀπὸ λίγα-λίγα...

Βένιερος.— Ἄ, διάβολε! τί πυροστιές ἦταν ἐκείνες προχθές; Βαπόρι εἶναι ἡ κουζίνα ἢ γύφτικο; Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ βλέπῃ ἡ νοικοκυρά. Σπατάλη!...

Θεῶν.— Καλᾶ, μὴν ἀρχίσῃς τῶρα τὰ ἴδια, γιατί δὲν ἔχω ὄρεξι. Ἐγὼ ἦλθα νὰ σοῦ κάμω λίγη συντροφιᾶ.

Βένιερος.— Πολὺ καλᾶ, εὐχαριστῶ. Συντροφιᾶ, χωρὶς κουθέντα. Τῆ δουλειά σου καὶ τῆ δουλειά μου. Λοιπόν. (Γράφει ἐν ᾧ ἡ Θεῶν πλέκει, σιωπηλῆ ἐπὶ τινος σιγμάς).

Θεῶν.— Νὰ σε πῶ, καϊμένε Λεωνίδα. Πεντάρκα δὲν ἔχω πάλι, δὲν μου δίνεις κανένα εικοσιπεντάρικο;

Βένιερος.— (Γράφων) Τί νὰ σοῦ δώσω;

Θεῶν.— Κανένα εικοσιπεντάρικο.

Βένιερος.— Ἄ, αὐτὴ ἦταν ἡ συντροφιᾶ ποῦ ἦλθες νὰ μου κάμῃς; Μωρὲ καλωσύνη, πρῶτ πρῶτ. καὶ τί το θέλεις;

Θεῶν.— Νὰ, τὸ θέλω. Τί σε μέλει; Δικὰ μου ἐξοδα.

Βένιερος.— Ἄμ' ἀφοῦ ἔχῃς δικὰ σου ἐξοδα, ἔπρεπε νὰ ἔχῃς καὶ δικὰ σου ἐσοδα. Ἐμένα ἀρῆσέ με, δὲν ἔχω σήμερα.

Θεῶν.— Ἐλα, καϊμένε. Πρῶτα θὰ μου βγάλῃς τὴν πίστι καὶ ὕστερα θὰ μου δώσῃς καὶ τὴν πεντάρκα ἀκόμη. Γιατί ἔχεις αὐτὸ τὸ κακὸ ἰδίωμα; Πότε σοῦ γύρεψα χωρὶς νὰ μου δώσῃς; Θὰ μου δώσῃς λοιπόν καὶ τῶρα. Ἐσὺ ξέρεις ποῖ εἶνε τὸ χρέος τοῦ καλοῦ συζύγου... Μὰ γιατί νὰ μοῦ το βγάνῃς ζυγὸ μὲ τὴ μουρμουρα;

Βένιερος.— Γιὰ νὰ γυρεύῃς λιγώτερα, γιὰ νὰ γυρεύῃς μὲ διάκρισι, νά. Ἄν νομίζῃς πῶς τὸ χρέος τῆς καλῆς συζύγου εἶνε νὰ σκορπᾷ τὰ χρήματα ποῦ μαζεύει ὁ ἄντρας τῆς (καὶ τ'ἀνάπαλιν) εἶσαι πολὺ ἀπατημένη. Αὐτὰ πέρασαν τῶρα, ἐργάζου καὶ σὺ γιὰ νᾶχῃς.

Θεῶν.— Μάτια μου! Διηλαθὴ δὲν θὰ μου δώσῃς.

Βένιερος.— Ὅχι, σήμερα ὄχι.

Θεῶν.— Καλᾶ κάμω ἐγὼ καὶ καμὰ φορὰ σοῦ γυρεύω μπροστὰ σὲ ἄλλους. Τότε μονάχα μοῦ δι-

νεις (τί νὰ κάνῃς;) χωρὶς ἀντιλογίαν. Γιατί λοιπόν δὲν ἐτόλμησες νὰ πῆς καὶ σ' αὐτοὺς μπροστὰ, πῶς θέλεις τὴ γυναικά σου νὰ δουλεύῃ; Θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε σωστό. Μιὰ ἰδέα κενούργια, ἀπὸ τὰ χίλια παρᾶξενά ποῦ γράφουν τῶρα ὕστερα, εἶδες πῶς σὲ συμφέρει καὶ μὰμ τὴν ἔχαψες...

Βένιερος.— Θὰ εἶχα χίλιες ἀντιλογίες στὶς ἀνοησίες αὐτές, καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σου ἐνθύμιζα ὅτι ἔχω ἀρκετὰ τὸ θάρρος τῶν ἰδεῶν μου. Ἀλλὰ τῶρα δὲν μου μένει καιρὸς γιὰ λόγια... καὶ ὅποιος δὲν μιλεῖ τὸν θάρτουν ζωντανό. (βράζει τὸ πορτοφόλι του). Πῶσα εἶπες πῶς θέλεις;

Θεῶν.— (γελῶσα) Νὰ, δὲν σου τῶλεγα; Εἰκοσιπεντάρικο θέλω.

Βένιερος.— Σὰν πολλὰ εἶνε, καϊμένη, χωρὶς τάστεια... Δὲν ἔχεις διόλου χρήματα;

Θεῶν.— Διόλου, διόλου, σοῦ ὀρκίζομαι. Νὰ, μὰ δὲς ἐδῶ. (Ἐξάγει τὸ πορτοφόλι τῆς, τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ ἀραποδογνίζει) οὔτε πεντάρκα!

Βένιερος.— Ἄπ' οὗ ὀρκίζεσαι! Μὰ ποῦ δὲν ἔχω κ' ἐγὼ φιλά; (ψάχνει) Νὰ, δόσε μου τὰ ρέστα ἀπὸ ἕνα ἑκατοστάρικο.

Θεῶν.— (γελῶσα ζωηρῶς) Σὲ καλὸ σου.

Βένιερος.— Ἄ, νὰ, εἶπες πῶς δὲν ἔχεις. Τὸ ξέχασα... ἴσως γιατί δὲν τὸ παραπίστεψα. (Κουδουνίζει εἰσέρχεται ὁ Μαρώλης). Πήγαινε στὸν κ. ταμῖα νὰ σοῦ χαλάσῃ αὐτὸ τὸ ἑκατοστάρικο (ὁ ἐπιθεωρῆς ἀρπάζει τὸ χαρτονόμισμα ἀποτόμως καὶ τὸ τσαλακῶνει). Ἐ, παιδί μου! πῶς τὸ πιάνεις ἔτσι;... Ἐσυλογισθηκὲς ποτέ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ζωγραφιά; (τὸ πέρνει τὸ ἰσιάζει, καὶ τοῦ το ξαναθίθει) διὰ νὰ μὴν ξέρῃς ἀκόμη πῶς πιάνουν τὰ ἑκατοστάρικα, οὔτε πῶς τὰ κερδίζουν θὰ μάθῃς ποτέ. Ἐλα, πήγαινε, βάνδαλε! (Ὁ ἐπιθεωρῆς ἐξέρχεται. Ὁ Βένιερος ἀνάπτει νέον σιγάρον).

Κυρία Ρούσου.— (εἰσερχομένη) Ὁ κύριος Βένιερος; (τὴν εἰσάγει ὁ Τέλης, ἐπιστρέφων ἀμέσως).

Βένιερος.— Μάλιστα, κυρία μου. (ἐγειρόμενος) Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Κυρία Ρούσου.— Θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐνοχλήσω ὀλίγον. Εἶμαι ἡ κυρία Ρούσου...

Βένιερος.— Κυρία μου... (ὀποκλίνεται βαθῶς) Ἡ κυρία Βένιερος! (Ἄ κυρία! ἔποκλίνεται ἀμοιβαίως). Εἰς τί εἴμπορῶ νὰ σας φανῶ χρήσιμος; Καθῆστε.

Κυρία Ρούσου.— Σὰς εὐχαριστῶ. (μένει ὄρθια) Θὰ σας τὸ εἶπω μὲ δύο λέξεις. Ἐκ μέρους τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρίας τῶν Κυριῶν, συναζῶ ἐξ ἑνὸς ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. Ἦλθα, κύριε, νὰ λάβω καὶ τὸ ἐδικόν σας βοήθημα. Ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστησιν, ὅ,τι εὐκολύνεσθε...

Βένιερος.— (Ταρασσεται καὶ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἀδελφὴν του). Δηλαθὴ... ὄχι...

νὰ... Ξεύρετε, αἱ περιστάσεις δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν σήμερα νὰ δεῖξωμεν ὅλην μας τὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀνιάτους... Δυστυχῶς...

Κυρία Ρούσου.— Δὲν πειράζει...

Βένιερος.— Πολὺ λυπούμαι— ἡ συνδρομὴ μου θὰ ἦναι τόσον μικρά, τόσον ἐξευτελισμένη, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο προτιμώτερον...

Κυρία Ρούσου.— Δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ, κύριε Βένιερος. Ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς δυστυχεῖς δὲν μετρεῖται μὲ τὰ χρήματα, ποῦ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ δώσῃ. Δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία μου;

Θεῶν.— Βεβαιότατα.

Κυρία Ρούσου.— Ἡ κόρη μου ἡ ὁποία μοῦ στέλνει ἀνωνύμως μίαν δραχμὴν, δὲν συμποσεῖ ἀρὰ γε περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑκατομμυριούχον, ὁ ὅποιος προσφέρει θορυβῶδως χίλια φράγκα;

Βένιερος.— (τρομάζων) Χίλια φράγκα!! Δὲν πιστεύω, κυρία μου, νὰ με πέρνετε γιὰ ἑκατομμυριούχον;

Κυρία Ρούσου.— (Μειδιῶσα) Δὲν ἤξεύρω τίποτε περὶ τῆς περιουσίας σας, κύριε. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤξευρα, ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ ὠρίζα ποτέ τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς σας. Μὲ παρεξηγήσατε. Σὰς εἶπα, ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστησιν... Ἴδου ἐδῶ τὸ βιβλίον τῆς ἐγγραφῆς. Εἴμπορεῖτε νὰ προσφέρετε μὲ τὸ ὄνομά σας ἢ ἀνωνύμως. Ὁ κατάλογος αὐτὸς δημοσιεύεται.

Βένιερος.— (Αμβάνει τὸ βιβλίον) Ἄ, δημοσιεύεται; Κυρία μου, θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ προσφέρω μὲ τὸ ταπεινὸν ὄνομά μου. (Διατρέχει μερικὰς σελίδας τοῦ καταλόγου) Καὶ βλέπω μὲ χαρὰν μου ὅτι πολὺ ὀλίγοι προσέφεραν ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ποσόν, ποῦ εἴμπορῶ νὰ θυσιάσω κ' ἐγὼ. Ἄλλὰ μὲ τὸνομά μου...

Κυρία Ρούσου.— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Βένιερος.— Ἡ ἀνωνυμία εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι κοινωνικῶς ἐπιζημία. Τὸ παράδειγμα, τὸ παράδειγμα εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐνθάρρυνσις.

Θεῶν.— Βέβαια, τὸ παράδειγμα.

Βένιερος.— Ἐνας ἄνθρωπος τῆς ἰδικῆς μου θέσεως, π. χ. ἀπέγει τοῦ ἐράνου, νομίζων ὅτι ὀφείλει νὰ δώσῃ ἀξιοπρεπῶς τοῦλάχιστον 500 δραχμὰς. Ἄλλ' ἄμ' ἰδῆ ὅτι ἐγὼ, ὁ (γράφει) Λεωνίδα Βένιερος, προσέφερα ὑπὲρ τῶν Ἀνιάτων δρα. 25, θὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς ἄλλα τόσα πιστεύω, χωρίς δισταγμὸν. (ἐπιστρέφει τὸ βιβλίον).

Κυρία Ρούσου.— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Βένιερος, καὶ ἐκ μέρους τῆς ἐταιρίας καὶ ἐκ μέρους τῶν Δυστυχῶν. (Εἰσέρχεται ὁ Μαρώλης καὶ παραδίδει μετ' ἄκρας προσοχῆς εἰς τὸν Βένιερον τέσσαρα εικοσιπεντάρια). Δίδετε πάρα πολλὰ...

Βένιερος.— (Ἐγχειρίζων τὸ ἐν εικοσιπεντάρια δραχμῶν εἰς τὴν κυρίαν Ρούσου) Ὅριστε, κυρία μου, καὶ μὲ συγχωρεῖτε πολὺ ποῦ...

Κυρία Ρούσου. — (Θέτουσα χαρτονόμισμα και βιβλίον εντός του σακκιού της) 'Α, τί λέτε. σάς ευχαριστώ και πάλιν. Χαίρετε, κυρία μου. Χαίρετε, κύριε. (Χαιρετῶ ἀμφοτέρους διὰ χειραψίας. 'Επιφαίνεται ὁ Εὐτύχιος και ἴσταται εἰς ἀπόστασιν παρά τὴν θύραν, ἕως οὐ φύγη ἡ κυρία Ρούσου).

Βένιερος. — Καὶ θὰ γίνῃ—παρακαλῶ ἀρετὰ εὐρύχωρον αὐτὸ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων;

Κυρία Ρούσου. — Ἀναλόγως τοῦ χρόματος. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εἰμπορῇ νὰ περιλάβῃ ἀνέτως πενήντα ἀσθενεῖς.

Βένιερος. — Πενήντα ἀσθενεῖς. Καὶ τί εἶναι πενήντα ἀσθενεῖς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἀνιάτων! τῶν κάθε εἶδους ἀνιάτων...

Κυρία Ρούσου. — Τὸ ἐσυλλογίσθημεν καὶ αὐτό. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; (μειδιῶσα) Μᾶς λείπουν τὰ μέσα. Μήπως καὶ τὰ ὑπάρχοντα φρενοκομεῖα δὲν εἶναι ἀνεπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας; (κινεῖ τὰ ἐξέλιθα).

Βένιερος. — (προπέμπων) Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι οἱ ἀπ' ἔξω τρελοὶ εἶνε πολὺ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἀπὸ μέσα;

Κυρία Ρούσου. — (Ἐξερχομένη) Ἀκριβῶς.

Βένιερος. — Σύμφωνοι, κυρία μου, προσκυνῶ. (Πρὸς τὸν Εὐτύχιον) Ὡ, καλῶστον! τί κάνεις; Ἦλθες ἐπὶ τέλους.

Θεώνη. — (σπεύδουσα καὶ αὐτῇ) Καλὸ σπὸ παιδί μου, καλὸ σπὸν Εὐτύχιόν μου. Τί κάνεις, μάτια μου, καλὰ εἶσαι;... Ἦ μαμά σου;

Εὐτύχιος. — (Ἀσπάζεται τὴν κυρίαν Βένιερον καὶ χαιρετῶ διὰ θερμῆς χειραψίας τὸν Βένιερον). Πολὺ καλὰ, θεῖά μου... λαμπρά, θεῖα μου... ευχαριστῶ. Πῶς περάσατε ἀπὸ χθές;

Βένιερος. — Ὡραία (δίδει ἐν εἰκοσιπεντάδραχμον εἰς τὴν Θεώνην καὶ φιλάττει τὰ δύο ἄλλα εἰς τὸ ποταφῶν του).

Εὐτύχιος. — Σὲ καλῆ ὥρα ἦλθα, βλέπω. Μὲς τὴ μοιρασιά... Δὲν ἔχει καὶ γιὰ μένα τίποτα; (Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΘΑΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΕΡΑΣΙΕΣ.

(René Maizerou).

Αὐτὸ ἔγινε στὰ παλιὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια, πού ἀκόμα τῶν Ρωμαίων οἱ τριήρεις ἦταν ἀρχαῖες ἐπὶ τὸ λιμάνι τοῦ Φρέγιου, καὶ οἱ ψηλοὶ τούβλινοι πύργοι, οἱ καμάρες, τὰ ὑδραγωγεῖα, οἱ χρυσῆς πόρτες τῆς πόλης ἐπέκταζαν ὀλόγυρα τὸ γαλανὸ κόλπον, καὶ πού μ' ὄλους τοὺς διωγμούς, οἱ πῖο πλούσιοι πατρίκιοι καὶ οἱ φτωχότεροι ἄθροιστοι ἔπρεχαν σ' ἐκεῖνη τὴν καινούργια θρησκεία πού δίδασκε γιὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν πεθαμένων, γιὰ μιὰ πικρο-

τινὴ εὐτυχία, γιὰ τὴν εἰρήνη πού θὰ γίνῃ ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ πλάσματα, πού σοῦ ἀνοίγει τοὺς οὐράνους καὶ φανέρωνε τὰ μυστήριά τους, πού σοῦ εἶχε μιὰ κάποια μαγεία καὶ φεγγαβολή, σάν τὴ χώρα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς μυρωδιᾶς, ὅπου εἶχε γεννηθῆ.

Εἶταν τότε σ' ἐκεῖνη τὴν πόλη μιὰ νέα πού τὴν ἔλεγαν Μαργαρίτα, πού ὅλοι τὴν σέβονταν γιὰ τὴ φανταχτερή της ἐμορφιά. Ἀλήθεια τόσο ξανθὰ, τόσο μεταξωτὰ εἶταν τὰ μαλλιά της, τόσο χαριτωμένο τὸ στόμα της, τόσο φίνος ὁ λακμός της, τόσο κυματιστὲς καὶ καθαρὲς οἱ γραμμὲς τοῦ κορμοῦ της, πού μπορούσε, σάν μιὰ Νικήτρα Ἀφροδίτη, νὰ τὴν ἀναστρώσουν πάνω σὲ μαρμαρένιο στυλοβάτη γιὰ νὰ τὴν λατρεύῃ ὁ λαός.

Εἶταν ἀκόμη καὶ ἓνας πατρίκιος, πού τὸν ἔλεγαν Ὀνοράτο, πάνω στὸ ἀνθὸ καὶ σ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς νύχτης του. Θὰ νόμιζες πῶς ἔβλεπε, μὲ τὰ μαύρα σγοιὰ του, πού μισοσκέπαζαν τὸ μέτωπό του, τὴν πεταχτή του κορμωστασιά τὰ μάτια του τὰ βαθιὰ σάν πράσινες καταβόθρες, τὸν ἀτρόμητο ἐκείνο Βάκχο πού παρυσταίνον γελαστὸ καὶ φαιδρὸ ἀνάμεσα στὰ παρκαλυμμένα μεθύσια, ἀνάμεσα στὰ χτυπήματα τῶν θύρων.

Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος δὲ γνώριζαν τὸ τί εἶχαν, ἐκάθονταν σὲ πλούσια μέγαρα, καὶ περπατοῦσαν στὴ ζωὴ, σάν σ' ἓνα δρόμο ἡλιοφώτιστο καὶ σπαρμένο μὲ ρόδα, καὶ ἄλλαζαν τίς καρδιές των ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού ἀνταμώθηκαν οἱ ματιές των καὶ ἄγγιζαν τὰ χέρια τους.

Καὶ ἀγαπιούντανε ἄδολα καὶ ἀπλοῦνὰ καὶ ἀγάπη των εἶταν γλυκιά καὶ σαστισμένη. Ἐκεῖνη εἶταν τὸ κλήμα καὶ ἐκεῖνος ἡ σφελιά. Τοὺς ἔφερναν οἱ σκλάβοι μὲς στὰ φορεῖα των, μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ ξάπλωναν πλὴν πλὴν στὴν ἄμμο τῆς ἀρογιαλιᾶς κέβλεπαν τᾶσταν καὶ μουρμούριζαν σιγανὰ, μέσα στὸ μονότονο παράπονο τοῦ γιαιλοῦ, λόγια γεμάτα ἀπὸ μιὰν ἀτελειωτὴ εὐτυχία.

Τέλος—εἶταν Ἰδοὶ τοῦ Μάρτη τότες—ἐγέμισε μιὰ μέρα τοὺς ἐρωτημένους ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἄκουαν τὴν κατασκευτικὴ ὕμνιαν πού ἔκανεν ἓνας γέρος ἐπίσκοπος μὲ τᾶσπρα γένηια, μ' αὐλακωμένα τὰ μάγουλά ἀπὸ πληγῆς—σημάδια τῶν βασάνων πού ἀψήφισε μιὰ φορὰ—ἐμπρὸς σὲ καμπόσους χριστιανούς μαζεμένους. Τότε τοὺς φανερώθηκε τὸ ὄραμα τῆς αἰωνιότητος, σάν νὰ κατέβηκε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν κεφαλή τους, ἐμέτρησαν πόσο μεγάλο εἶταν τὸ κριμα τους, πόσο μάταιες οἱ ἀνθρώπινες χαρὲς, πόσο τιποτένιες οἱ ἀμαρτωλὲς αὐτὲς τρυφερότητες. Καὶ ἀφοῦ βαπτιστήκανε καὶ καθαριστήκανε, ἔδωκαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους στὴν ἐκκλησιά, ἔφυγαν μὲ μιὰ μικρὴ ταξάνα στὰ νησιά τῶν Λερινῶν, μ' ἀπόφαση νὰ τελειώσουν ἐκεῖ τίς μέρες των μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ μοναξιά τους.

Ὁ Ὀνοράτος πῆγε στὸ μικρότερο ἀπὸ δύο νησιά, ἐκεῖνο πού ἀπλώνεται ὅλο βράχια, καὶ πέτρες, μὲ τὰ

στραβά του πύκα, τὰ σκευρωμένα ἀπὸ τὸ ἀνεμόδαγμα τῆς ἀνιγτῆς θάλασσας. Ἡ Μαργαρίτα διάλεξε τὸ δεύτερο, μὲ τὸ πυκνὸ του δάσος, γεμάτο ἀπὸ τὸ αἰώνιο μουρμούρισμα, μὲ τοὺς ψηλοὺς κήτους τοῦ πού ἔβλεπαν τίς μακρινὲς χιονισμένες κορφές.

Καὶ πρὶν νὰ χωριστοῦν, φιληθήκανε θλιβερὰ μὲ τὴ ψυχὴ σπαραγμένη ὅπως στὴ στερνὴ ἀγωνία, καὶ γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία τους, πού ποτὲ δὲ θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν τὸν ἔρωτά τους, μήτε μὲ νήστιες μήτε μὲ προσευχῆς, καὶ δὲν θὰ βλαπτοῦσαν σ' αὐτὴ τὴν ἐξορία ἀνδρὸν τοὺς φώτιζε μὲ λίγο φῶς κάποια ἐλπίδα, συμφωνήσανε νὰ βλέπονται μιὰ φορὰ μονάχα τὸ χρόνο, τὴν ἡμέρα πού θάνηθιζαν οἱ ἄγριοι κερασῖες.

Ἀπελπισμένοι οἱ στενχωροὶ τοὺς ἀντικαλοῦσαν τίς νύχτες, βουβοὶ καὶ πνιγμένοι σάν τὰ βουίσματα τοῦ ζώου πού γάση τὸν ἀφέντη του. Εἶχαν τὸ μαρτύριο μὲς στὴν καρδιά τους. Αἱμάτων τὸ μέτωπο, τὰ γόνατα, τὰ χέρια καὶ τὸ στήθος στοὺς βάρους καὶ στίς μύτες τῶν βράχων. Ἐπειτα πάλι, λίγο-λίγο, ἡμέρωναν τὸν πόνο τους καὶ ἔβαρταν τὰ βράσανά τους μὲ πολὺ ὄραμα γονατίσματα, μὲ τὰς ἐκστάσεις των, μὲ τὰ ὄραματα πού φέρν' ἡ δίψα καὶ ἡ νήστια. Ὁ Ὀνοράτος ἔβλεπε τὸν ἐαυτὸ του ἀνάμεσα στοὺς χορούς τῶν Ἀγίων, ξέβριζε τοὺς πειρασμούς τοῦ Σατανᾶ, ἔφραζε ταῦτά του μὲ παχιά λάσπη γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ κελᾶιδημα τῶν πούλιων πού θὰ τοῦ θύμιζε πολὺ τὴ κρουσταλένια φωνὴ τῆς Λατρεμένης του, σφαλοῦσε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ θάλασσα πού, μὲ τὰ χρώματα τοῦ σμαραγδιοῦ καὶ ἀμεθύστου, θὰ τοῦ ἔφερανε στὸ νοῦ του τὴν παράδοξη ματιὰ τῆς Μαργαρίτας, καὶ τὴν κυματιστὴ χάρι τοῦ κορμοῦ της.

Ὁ λογαριασμός τῶν ἀμαρτιῶν των σβύνονταν καὶ μικραίνει στοῦ Θεοῦ τὸ κατάστιχο. Καὶ ὅταν τέλος ζῦπνησε τὸ καλοκαίρι καὶ σιεπάστηκαν οἱ ἀγριοκερασῖες καὶ οἱ ἀγκαθωτὲς προνελιές σάν ἀπὸ ἓνα μουρμένο γιόνι, τότες καὶ ὁ ἅγιος ἦσυχος μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν Πρόνοια ξεκίνησε γιὰ τὸ μεγάλο νησί. Ὅπως ὁ Χριστὸς στὴν Τιβεριάδα λίμνη, περπατοῦσε στὸ κύμα ἐπάνω, μὲ τὴν χαρὰ στὰ μάτια καὶ ὁ χρυσὸς κύκλος πού ἐστεφανώνει τὴν κεφαλή του, καθρεπτίζονταν μὲς τὰ γαλήνια νερά, καὶ τὰ ἐχάραζε, καθὼς προχωροῦσε μ' ἓνα αὐλάκι, πού θάμπωνε τὰ μάτια.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν περιέμενε στὰ κρογιαλὶ γονατιστῆ, μὲ χέρια δεμένα.

Ἀγγέλοι ἐπετοῦσαν τριγύρω τους, καὶ δοξάζαν μὲ τὰ φτεροῦντα τους τὰ μέτωπα τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας, σκορποῦσαν στὸν ἀέρα λουλουδιῶν φύλλα, καὶ βαλσαμμένα ἀρώματα, σάν νὰ ἐσπλαχνίζονταν τοὺς φτωχοὺς ἐρωτημένους πού ἦσαν καταδικασμένοι νὰ χωριστοῦνε καὶ νὰ βασανίζονται μέρες καὶ πάλι μέρες...

Χωριστήκανε τὸ ἡλιοβασιλεμα καὶ ξανάπεσαν

στὴν πικρὴ τους μετάνοια. Καὶ ὅταν ἦλθε πάλι τὸ φθινόπωρο νὰ κρεμάσῃ κόκκινα κομπολόγια στίς κλιματῶβεργες τῆς βατομουριάς, ἓνα πρῶτ' ἔσπνόντας ὁ ἅγιος καὶ ἡ ἁγία, ἐνόμισαν πῶς τοὺς γελούσε καὶ τοὺς περιπαίζε κανένα ὄνειρο. Οἱ κερασῖες ξανὰ ἦσαν κάτασπρες ἀπὸ λουλούδια, ἐκαουνοῦσαν μὲς στὰ ὑγρά τῆς αὐγῆς ἀντιφεγγίσματα τὰ παρθενικά τους ταχυπιά, καὶ βαλσαμῶναν τὸν ἀέρα μὲ μιὰ λεπτὴ μυρωδιὰ βανίλιας. Καὶ μὲ καρδιά γεμάτη εὐγνωμοσύνη, ὁ Ὀνοράτος καὶ ἡ Μαργαρίτα κατάλαβαν πῶς ὁ Θεός, πού τοὺς ἐσκέπαζε μὲ τὴν ἀτελειωτὴ του κλωσώνη, ἔκαμε τὸ θῆμα του γιὰ νὰ ἔχουν, χωρὶς νὰ πατήσουν τὸν ὄρο τους, αὐτὴ τὴν παρηγορία, αὐτὴ τὴ μακαρία παρηγορία νὰ ξαναβλέπονται μιὰ φορὰ ἀκόμα μέσα στὸν τόσο μεγάλο χρόνο...

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

Μυθιστορία Η. ARDEL.

(Συνέχεια σελ. 14).

Αἱ σκέψεις αὐταὶ ἠγέρθησαν ἀποτόμως εἰς τὸν νοῦν τῆς Ἰσαβέλλας ὅταν εὐρέθη μόνη τὸ βράδυ εἰς τὰ δωμάτια της, ἀνήσυχος, νευρική, παρωργισμένη διότι πρὸ μικροῦ εἶχε προσέτι βεβαιωθῆ πόσον ἔσχατος μουσικὴ ἦτον ἡ Ἀλιαν.

Ἐπῆρχε λοιπὸν θλιβερόν τι μυστήριον ἀποβλέπον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην καὶ τὸ ὅποιον ἐκράτουν ἀπόκρυτον ἐκεῖνοι πού τὴν ἠγάπων. Ἴσως αὐτὸ ἦτο τὸ ἀσφαλὲς μέσον νὰ χωρίσῃ τὸν Ροβέρτον ἀπὸ τὴν Ἀλιαν ἐκεῖνην, πού τῆς τὸν ἔκλεψε. Ἀλλὰ ποῖον νὰ ἐρωτήσῃ; πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Πολυάριθμος ἀγγλικὴ κοινωνία συνηθροῖζετο εἰς τῆς κ. de Grouville ἐκεῖ ἴσως ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον ἢ ἐκεῖνην, πού θὰ τῆς ἔδιδε τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐπεθύμει ἤδη μετὰ ζήσεως πυρετώδους καὶ κακεντρέχειος. Καὶ πράγματι ἡ τύχη τὴν ἐβόηθει διότι νέον παιγνίδι garden-party διοργανίσθη εἰς τὸ Cytises ἠδύνατο λοιπὸν ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἐρευνῶν της, τὰς ὁποίας ἐπέσπευδε μετὰ πάθους κακέττας, πληγείσης εἰς τὰ καίρια, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ματαιότητος της δηλαδὴ, καὶ ἡ ὁποία ἐπιδιώκει, ἀδιάφορον ἀντὶ ποίας τιμῆς, ταχεῖαν καὶ σκληρὰν ἐκδίκησιν.

Καὶ εἶχε προβλέψῃ μοναδικὰ. Πᾶσα ἡ κοσμοπολίτις κοινωνία, ἡ μᾶλλον ἐκλεκτὴ τοῦ Vevey εὐρέθη συνηθροισμένη εἰς τῆς κ. de Grouville ὅταν, δύο ἡμέρας κατόπιν, εἰσῆλθεν ἐκεῖ καὶ περιεκυκλώθη ἀμέσως περισσότερον ἀπ' ὅτι ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ποθῆσῃ. Ἀλλὰ πόσον ἔγγραφε τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην τὴν σπουδὴν μεθ' ἧς ἐπέζητουν οἱ ἄνδρες τὴν γνωριμίαν της ἀφοῦ ὁ μόνος ὅστις τὴν

ἐνδιέφερε ὁ Ροβέρτος, δὲν ἦτο ἐκεῖ... Θὰ ἤρχετο; Καί, νευρική, συνωμίζει μετὰ τύσης ζωηρότητας ἢ ὅποια τῆς προσέδιδε ἀμύθητον αἴγλην.

—Εἶναι δυνατόν, κόμησσα, νὰ φθάσωμεν μέχρι ὑμῶν; εἶπε φωνὴ τις ὀπίσθεν.

Ἄδιόφορος ἐστράφη καὶ ἀνεγκώρισε τὸν βαρῶνον Hurel, εἶδος γηραιῶ διπλωμάτου, χαριέντος ἀλλ' ἀστράντου, τὸν ὅποιον συνήντα εἰς τῆς κ. de Grouville, εἰς τὸ Παρίσι.

—Κόμησσα, ποῖα θεότης εἴνους σὰς ὄδηγει ἐδῶ, κατὰ τὴν βραχεῖαν μου ἀπὸ τὸ Vevey διαβάσαι;

Ἡ Ἰσαβέλλα μὲ ὀλίγας λέξεις τοῦ ἀπεκρίθη. Τὴν ἤκουσε μὲ ἤθος προφανοῦς εὐχαριστήσεως καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐνθουσιασμένως ἐκ τῆς συναντήσεως τῶν. Καὶ ἡ ἴδια ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐλάμβανε κάποιαν εὐχαρίστησιν ἢ ἀνακαλῆ τὰς παντοίας ἀναμνήσεις τοῦ Παρισίου βίου, νάκούη τὰ φιλοφρονήματα τοῦ χωρὶς νὰ διδῆ πολλὴν σημασίαν εἰς αὐτὰ, ὅπως τὸ λαίμαργον παιδί πού γλύφει ἀδιακρότως ὅλα τὰ ζαχαρωτά.

Ἄλλ' αἴρνης ἐπαυσε νάκούη καὶ τῆς ἐφάνη ὀχληρὸς. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν εἰσῆρχετο ἡ λαίδυ Evans καὶ ἡ Αἴλιαν.

Ἄ! βέβαια ἦτο πολὺ εὐμωρη ἀκόμη ἡ Ἰσαβέλλα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἀνθισμένην ἐκείνην νεότητα. Μὲ ζηλότυπον βλέμμα τὴν ἐπεσκόπησε ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ μικροῦ τῆς ὑποδήματος μέχρι τῶν ζανθῶν πλεξίδων, πού ἐκυμάτιζον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Καὶ πῶς ὄχι!... Ἐκεῖνο πού τὴν ἔκαμνε τόσον ἐπαγωγὸν δὲν ἦτο διόλου τὸ φέρεμά τῆς, ἀλλὰ τὸ διπλοῦν ἄθος τῶν γλαυκῶν τῆς ὀφθαλμῶν, πού ἐλαμπαν ἀπὸ ζῶην, ἡ ἐκτάκτου λεπτότητος καὶ διαφανείας σὰρξ, τὰ στρουγγυλά τῆς χεῖλη τὰ ὅποια τόσον ἀνεδεικνύοντο ἐμπροσθεν τῶν γαλακτωδῶν τῆς ὀδόντων.

Ἡ Ἰσαβέλλα τὸ ἐνόησε καὶ τυφλὴ ἐπιθυμία νὰ συντρίψῃ τὸ νεανικὸν ἐκεῖνο θελγητρον ἐτάραξεν ὅλα τῆς τὰ νεῦρα. Δὲν κατενόησε μόνη ἐπίσης τὸ ταχὺ βλέμμα μὲ τὸ ὅποιον ἡ Αἴλιαν ἀνεζήτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν Ροβέρτον; Ἐκεῖνου ἀπόντος, οἱ ἄλλοι δὲν ὑπῆρχον δι' αὐτὴν, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἠσθάνθη χαιρέκακον θοῖαμβον ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως τῆς νεαρῆς κόρης. Ἐπειτα κατεχομένη ὑπὸ ἰσχυρῆς ἀνάγκης νὰ μάθῃ τί ἔλεγον γύρω τῆς περὶ τῆς Αἴλιαν ἐστράφη πρὸς τὸν βαρῶνον Hurel καὶ ἠρώτησεν περιφρονητικῶς, ὑποδεικνύουσα διὰ τοῦ ριπιδίου τῆς:

—Ποῖα εἶναι αὐτή;

—Αὐτὴ ἡ κόρη! Μία ἀγγλίς, ἡ λαίδυ Αἴλιαν Evans.

—Μάλιστα τὸ γνωρίζω αὐτό. Καθήμεθα εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον.

—Εἰς τὸ ἴδιον ἐπίσης καὶ μὲ τὸν φίλον μου Νωρῆ, εἶπεν ὁ βαρῶνος συστειλλὼν κκακοβούλως τὸ λίαν μικρὸν στόμα του. Καὶ ὅσον ὑψηλόγως

συγγραφεὺς καὶ ἂν εἶναι καὶ πετορωμένος ὁ Νωρῆ μού φαίνεται πῶς κατετάχθη εἰς τὴν φάλαγγα τῶν θαυμαστῶν τῆς νεαρῆς αὐτῆς καλλονῆς, ἡ ὅποια πράγματι ἦτο ἡ μάλλον ἀξιοσημείωτος μεταξὺ τῆς παροικίας μας, πρὶν ἢ ἔλθῃτε ὑμεῖς ἐδῶ, κόμησσα.

Ἐκμὲ μικρὰν τῆς κεφαλῆς κλίσειν καὶ ἠρώτησεν ἀκόμη.

—Εἶναι κληρονόμος, δὲν ἔχει οὕτως;... καὶ ἀπὸ παλαιῶν οἰκογένειαν...

—Ὅμ... ὅμ... κληρονόμος... Ἡ λαίδυ Evans ἔχει ἀμέτρητον περιουσίαν, ἀλλ' ἡ ἀνεψιὰ τῆς...

Ἄν πιστεύσω εἰς τὰς παλαιὰς μου ἀναμνήσεις—χωρὶς νὰ δύνῃμαι νὰ διαβεβαιώσω τίποτε—ὁ πατήρ τῆς Δος Evans, καθ' ὅσον ἤκουσα νὰ λέγεται εἰς Ἀγγλίαν, θὰ ἦτο λίαν ἄθλιον ὑποκείμενον καὶ δὲν ἄρσεν κληρονομίαν εἰς τὴν κόρην του...

Ἄ! ἐκαμὲν ἡ Ἰσαβέλλα μὲ ἐκφρασίαν ἐνδιαφέροντος τόσον ζωηρὰν ὥστε ὁ διπλωμάτης ἠσθάνθη πληρεστάτην εὐχαρίστησιν πού τὴν ἐδέσμευσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Καὶ ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τοιαύτην ἀρχὴν ἐξηκολούθησε μετὰ σπουδῆς.

—Θεὲ μου, κόμησσα, προσωπικῶς δὲν εἶμαι καὶ ἀκούωντος πληροφορημένος ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκογένειαν τῆς Δος Evans, τὴν ὅποιαν καὶ ἐπὶ τέλους δὲν ἐγνωρίζον καθόλου. Ἄλλ' ἂν σὰς ἦτο εὐχάριστον νὰ ἔχετε μερικὰς πληροφορίες περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς νέας αὐτῆς, εἶμαι ὅλος εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ νὰ σὰς προμηθεύσω τόσον πλήρεις ὅσον θὰ ἐπιθυμοῦσατε. Γνωρίζω ὅτι ἡ λαίδυ Evans ἔχει κτήσεις κληρονομικὰς εἰς Κορνουάλην, ἔχω δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν φίλους οἱ ὅποιοι θὰ ἠδύναντο νὰ μοῦ παράσχωσι τὰς ἐκδουλεύσεις τῶν.

—Τότε εὐχαρίστως θὰ καταγραφῶ τῆς εὐγενοῦς σας προτάσεως, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα τῆς ὁποίας ὁ λάρυγξ ἦτο ξηρὸς καὶ τὰ χεῖλη φλογισμένα. Ἐγὼ πολὺ σπουδαίαν ἀφορμὴν νὰ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω πᾶν ὅ,τι ἀποβλέπει τὴν μίαν Αἴλιαν. Ἄλλὰ θὰ μὲ ὑποχρεώσατε νὰ μὴν κάμωτε εἰς κανένα λόγον περὶ αὐτῆς τῆς ἐντολῆς τὴν ὅποιαν σὰς ἀνέθεσα. Ἄν θέλετε, ἄς μὲνῃ μυστικὸν μεταξὺ μας.

Ἐἶχε ἀρχίσῃ τὴν φράσιν τῆς μὲ τόνον ἡμιπαιγνιώδη, συνοδεύουσα αὐτὴν μὲ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, πού ἐπερύλαττε δι' ὅσους εἶχον τὴν τύχην νὰ τὴν εὐχαριστῶσι καὶ τὸ ὅποιον ἔκαμνε τόσον ἐκφραστικῶς λαμπρὰς τὰς μαύρας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἄλλὰ τὸ μειδίαμα ἠφανίσθη ἀμέσως· εἶδεν αἴρνης τὸν Ροβέρτον πλησίον τῆς Αἴλιαν...

(Ἀκολουθεῖ).

γελίου μόνον—χωρὶς νὰ τὰ διαβάσῃ, καὶ πέταξε πάλιν ἰστὰ οὐράνιον.

Ἄ! Σάνκο!!

Πετᾶχθηκα τρομαγμένος καὶ χωρὶς νὰ ξεχωρίσω τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου μου ἀπὸ τοῦ ἀγγέλου, θάρρεψα, πῶς μοῦ γυρεύουν τίτλους καὶ ἐτοιμασθήκα νὰ σαλίξω νὰ εἶρω τοὺς τίτλους τοῦ κυρίου μου, ὅταν... ἄχ... ἐννοίωσα ἓνα βᾶπτισμα ἀθηναικὸν δηλ. τοῦ παρφεντή μου.

—Ἄ...

—Χάσαμε τὸν Ροζινάντη. Ἐρωγε ὁ ἀπόγονος τῶσων ἡρώων...

Δὲν δίνω ἀπάντησι καὶ τρέγω ξεσκούρωτος.

Εὐρέθηκα ἰστὸ Γαλακτῆ γυρεύοντας καὶ ἐξάρνα τὸν εἶδα, τὸν γνωρίζω, ναι, ἐκεῖνος ἦταν. Ἐσερνε ἀμάξι τροχιοδρομικὸν τρικούβεργο. Ἄχ, τὸ εὐγενὲς ζῶον! ἡ ταπεινώσις.

Ἀρχίζω νὰ κάμω τὰς παραστάσεις μου καὶ λέγω ὅτι: τὰ γνωρίσματά του εἶνε, ἡ σπονδυλικὴ του στήλη, πού ὁ παραφέντης μου, τὴν μεταχειρίζονταν πάντα γιὰ κομπολόγι καὶ συγνομετροῦσε τοὺς σπονδύλους του. Τὸ γνωρίζω καὶ ἀπὸ τὰ πόδια του, πού πήγαιναν λιγάκι στραβὰ, γιὰτὶ ὅπως λέγει ὁ Δὸν Κιστότος, εἶνε πλασμένο νὰ πετᾷ αὐτὸ τὸ ἄλογο ἰστὸν αἰθέρα καὶ στὴ γῆ δὲν ξέρει νὰ περπατήσῃ.

Τὰ εἶπε ὅλα ὅλα καὶ ἄμα τὰ τελείωσε, μὲ ξυλοκόπησαν καὶ ἔτσι ἀρρωστημένος γύρισα ἰστὸ σπῆτι, ὅπου ἤρχα τὸν Ροζινάντη καὶ κατὰλαβὰ τὴν πλάνη μου.

Καὶ βέβαια τί ἀνοήσι!! μόνον ὁ Ροζινάντης ἔχει σπονδυλικὴ στήλη σὰν κομπολόγι!!

Σάνκο Πάνσας.

Α'. Διαγωνισμὸς τῆς «Ἠχοῦς».

1) Παραθέτομεν τὸ κατωτέρω γαλλικὸν κείμενον πρὸς μετάφρασιν. Ἄδιόφορον ἂν ἡ μετάφρασις εἶναι εἰς ἀρχαίζουσαν ἢ νεωτέραν γλώσσαν, ἀρκεῖ νὰ ἦναι πιστὴ καὶ καλὴ. Ἡ ἐπιτυχέστερα μετάφρασις δημοσιεύεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ εἰς τὸν ὅποιον δίδεται ὡς δῶρον ἢ πρώτη περίοδος τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» χρυσοδεμένη.

M. Anatole France et la grammaire. — D'une amusante interview prise par l'Éclair au nouvel académicien, nous extrayons les passages suivants:

«La grammaire fixe les langues, en fait quelque chose de dur, d'invariable, de pédantesque, de limité. Or, une langue qui se parle est une chose vivante, qui s'use, se renouvelle, se diversifie à l'infini, selon le tempérament, le génie de ceux qui l'emploient. Tout homme qui parle a besoin, pour élever son expression à sa pensée, de faire subir au langage des aïeux des modifications, en apparence insensibles, et qui à la longue deviennent énormes. Les langues ont leur vie propre, toujours la même, mais sans cesse modifiée. Nous ne pensons pas, nous ne sentons pas

comme nos pères: nous ne pouvons parler comme eux.

Je demandai un jour à Arsène Darmesteter si une locution dont je voulais me servir dans un de mes livres était bonne ou mauvaise. Il me regarda en souriant! «De quel pays êtes-vous? me demanda-t-il. — De l'Île-de-France. — Le dialecte est bon; vous ne pouvez vous tromper». Toute la science des langues vivantes se trouvait ainsi résumée.

Et l'orthographe, et les dictionnaires, quelles inutilités! Qu'est-ce que cela fait que vous écriviez un mot comme ceci ou comme cela, myrte ou mirte, par exemple?... Quel besoin avons-nous d'un dictionnaire? Les mots que vous connaissez, vous pouvez les écrire, et ceux que vous ne connaissez pas, ces appellations bizarres, insolites, qui sentent l'érudition, les bouquins, ne feraient que charger inutilement votre style.

Voulez-vous toute ma pensée? L'orthographe est une invention de la bourgeoisie, des parvenus, des acquéreurs de biens nationaux, qui ont trouvé ce procédé très commode pour se constituer une noblesse d'emprunt. Hors de cela, elle ne sert qu'à procurer à des pédagogues des places d'examinateurs dans les examens que passent les jeunes filles.

Ces spirituelles observations ne laisseraient pas de surprendre chez un nouveau collaborateur du Dictionnaire académique, si l'on ne savait déjà toute la liberté d'esprit de l'aimable et charmant écrivain.

2) Εἰς ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας μᾶς ζητεῖ ὄνομα δισύλαβον θηλικόν, τὸ ὅποιον γραφόμενον μὲ λατινικοῦς χαρακτήρας κεφαλαίους, νὰ ἀναγινώσκειται καὶ ἑλληνιστὶ καὶ ἰταλιστὶ ὡς ANNA—NINA [εἰς τὸν πρῶτον εὐρέτην δίδεται ἑκατοντὰς ἐπισκεπτηρίων ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τέλεια τὰ ὅποια ξέρει νὰ κάμῃ τὸ τυπογραφεῖον Ζιβίδη.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

* Τὸ σπῆλαιον τοῦ Μαμοῦθ τὸ παγκοσμίως γνωστὸν σπῆλαιον ἐν Kentucky τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἔχει ἀτυρόσφαιραν μοναδικῆς καθαρότητος· εἶναι δ' ἐκτός τούτου καὶ ἀξιοσημείωτον διὰ τὰ φαινόμενα καὶ τὰ φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια προξενεῖ ἐπὶ ἐκεῖνων οἵτινες ἐπὶ πολὺ διαμένουσιν ἐν αὐτῷ καὶ ἀναπνέουσι τὸν ἀέρα του, ταῦτα ἀκριβῶς περιέγραψεν ὁ διάσημος γεωλόγος Horey μετὰ δωδεκάωρον διαμονὴν ἐν τῷ σπῆλαιῳ. Ἡ αἰσθησις, λέγει, τῆς ὀσφύσεως προσλαμβάνει ἀνάπτυξιν καὶ ὀξύτητα σημειώδη. Ἀπὸ ἐξῆλθε τοῦ σπῆλαιου, οἱ ἀνθρώποι τοὺς ὁποίους συνήντα, τὰ δένδρα, οἱ βράχοι, ὅλα τ' ἄψυχα ὄντα ἐφαίνοντο ὅτι ἀνέπεμπον περὶ αὐτῶν ὀσμὰς ἰδιαιτέρας, τόσον ἰσχυρὰς ὥστε ἀμέσως κατελήθη ὑπὸ σφοδρῆς νευτίας. Τὸ ὀσφραντικὸν του νεῦρον ἐγίνε τόσον εὐαίσθητον ὥστε ὅλα τ' ἀντικείμενα τὰ ὅποια ὑπὸ τοὺς συνήθους ὄρους ἦσαν παντελῶς ἄσπρα δι' αὐτὸν εἶχον ἥδη ἕκαστον ὀσμὴν

sui generis ἀηδὴ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ προκαλοῦσαν τὸν ἑμετον, καὶ ἡ νευριώδης αὐτῆ διάθεσις διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν ὑπὸ τὴν ὄξειαν αὐτῆς μορφῆν, μεθ' ἧς μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξέλιπε. Τὰ περιέργα ταῦτα φαινόμενα ἀποδίδει εἰς τὴν ἀπόλυτον καθαρότητα τοῦ περιεχομένου ἀέρος ἐν τῷ σπηλαίῳ, συνεπιεῖ τῆς ὁποίας ἡ ὕσφρησις δὲν προσβάλλεται ὑπ' οὐδεμιᾶς ὁσμῆς θινυαμένης νὰ τὴν ἐρεθίσῃ καὶ νὰ τὴν κρατῇ ἐν ἐργηγύρσει, οὕτως ὥστε εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα πᾶν τὸ ὅποιον πρὶν ἐρχίνατο ὅλως διόλου ἐστερημένον ὁσμῆς, ἐλάμβανεν ἤδη τοιαύτην. I.

Ἡ Revue des Revues εἶχε τὴν εὐφυῆ καὶ λεπτήν ιδέαν νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην «τῆς γυναικὸς» διὰ τὰς ὁμοφύλους τῆς. Τοιοῦτοτρόπως ἀπορεύγει τὰς κρίσεις τοῦ ἀρχήμου φίλου τὸ ὅποιον ἐάν μὲν τὰς συμπληθῇ τὰς ἀναδιβάλλει μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἐνῷ ἂν ἦναι κανέναν Σωπενγάουερ ἀλλοίμονό τους. Πρώτη ἡ Κάριεν Σιλβὰ, ἡ χαριτωμένη καὶ μουσοτραφῆς βασίλισσα ἐκάμα τὴν ἀρχὴν μ' ἓνα ὠραιότατον (ὡς μανθάνω) ἀρθρον περὶ ρομανίδων, τὸ ὅποιον προδίδει ὄχι πλέον τὴν ἀμειλικτον σμίλην τοῦ ἀνατόμου ἀλλὰ τῆς τρυφερῆς μητρὸς τὴν θωπεῖαν.

Προσεγῶς ἐάν ὄχι ἤδη ἡ κυρία Alphonse Daudet θὰ συνεγίση τὴν θελατικὴν σειρὰν περιγραφοῦσα τὴν «Γαλλίδα».

Πιστεύομεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰς ιδέας τοῦ συζύγου τῆς.

Αὐτὲς ἡ Γαλλίδες! Ὁλος ὁ κόσμος, καὶ χωρὶς νὰ τὰς γνωρίσῃ, κλίνει μπροστά τους ὅαν νὰ εἶχον μόναι τὸ μονοπώλειον ὅλων τῶν χαρίτων. Ἡ μὸδα πρὸ πολλοῦ τὰς ἐστῆσε ἄγκλημα εἰς τοὺς ναοὺς τῆς καὶ τὰς προσκυνεῖ ὡς τὸν προστάτην τῆς.

Καὶ μόνον ἡ μὸδα; Ὑπάρχουν περισσότερα τῶν εἰκοσι πρακτορείων εἰς τὸ Παρίσι τὰ ὅποια ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς νὰ τὰς ὑπανδρεύωσι.

Καὶ εἶναι ὅ,τι πολὺπλοκον ὁ ὄργανισμὸς αὐτῶν τῶν πρακτορείων. Ἰδοὺ ἓνα παράδειγμα τὸ ὅποιον ἀναφέρουν τὰ γαλλικὰ φύλλα:

Κάποιος ἤθελε νὰ νυμφευθῇ κόρην πλουσίαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγνωρίζε ὅτι ἡ κόρη δὲν θὰ τὸν ἐδέχετο καὶ πολὺ ὀλιγώτερον οἱ γονεῖς τῆς ἀπειθήθη εἰς ἓν τοιοῦτου εἶδους πρακτορεῖον τὸ ὅποιον ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐπιούσης κατώρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς κόρης μίαν παιδαγωγόν, ὄργανόν του. Τόσον δὲ καλὰ προδιέθεσε αὐτὴ τὴν νέαν ὥστε μετὰ ἐξ μῆνας ὑπανδρεύετο τὸν ἀπένταρον μηλοστῆρα καὶ τοῦ προσέφερε πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα προίκα.

Ὁ πράκτωρ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν μερίδα τοῦ ἐξῆντα χιλιάδας φράγκα.

Ἔτσι ἔρριπτε τὰ δίχτυά του καὶ ὁ πολὺς Sardou γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ φῆμη του

Αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ διηγείται:

Ἦτο δεκαεὶς ἐτῶν ὅταν ἔγραψε τὸ πρῶτό του ἔργον μὲ τὴν ἐξῆς πρωτοτυπίαν ὅτι οἱ στίχοι ἦσαν μεγαλιότεροι ἢ μικρότεροι ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὀμιλοῦντος προσώπου.

Περὶ τὸν, λέγει νὰ προσθέσω ὅτι δὲν εἶδε ποτέ τὸ φῶς... τοῦ θεάτρου.

Κατόπιν ἄλλο ἔργον μὲ τὴν ἐξῆς πρωτοτυπίαν ὅτι ἤρρεσκεν εἰς τὸν ἓνα διευθυντὴν τοῦ θεάτρου εἰς τὸ ὅποιον τὸ παρουσίασε καὶ ἀπήρρεσκεν εἰς τὸν ἄλλον. Εἰς τὰ διάφορα λοιπὸν μέρη τοῦ καταλόγου τῶν ἔργων ὅπου ἦτο περασμένον ὑπῆρχεν σημειωμένον «δεκτὸν» μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑνὸς καὶ «ἀπαράδεκτον» μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἄλλου.

Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφάνη πολὺ ἀστεῖο κατόπιν ὅταν ἔγινε μέγας καὶ πολὺς, προηγουμένως ὅμως ἡ πεινὰ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ γελάσῃ.

Ὁ ἴδιος διηγείται πῶς ἐξοικονομοῦσε τὰ ἐξοδά του τότε. Πολλάκις, λέγει, ἡ μάλλον συχνώτατα ἐγέμιζε τὸ στομάχι του μὲ τὰς... ιδέας μόνον ποὺ ἤκουε εἰς τὰς συννακτροφὰς ὅτε ἐξῆρα τοῦ παρυσιασθῆ κάποιος ξένος, τῇ συστάσει φίλου του, ὁ ὅποιος ἐζήτησε νὰ λάβῃ μνημόματα γαλλικῆς τὸ ὅποιον ἡ Σαρδου μὲ δάκρυα συγκινήσεως παρεδέχθη καὶ μόνον ὅταν ἐπὶ τέλους ἤρχισε φημισμένος πλέον νὰ μὴ εὐρίσκη καιρὸν, τὸν ἀπεχωρίσθη μὲ δάκρυα. Ἔχει καὶ ἡ φτώχεια τὴν ποιήσιν τῆς.

Ὅταν ἡ καρδιά καθοδηγῇ τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιά χάνει τὸ πνεῦμα.

Ὅταν τὸ πνεῦμα καθοδηγῇ τὴν καρδίαν αὐτὸ τὴν χάνει.

Marivaux.

Ἡ ἀνθρωπότης ὑποδύεται ὅλα τὰ προσωπεῖα διὰ νὰ ἐξάπατήσῃ αὐτὴ ἑαυτήν.

Schiller.

G. I. Κάο.

Ἀλληλογραφία.

1) Κύριον Μ. Γεδεῶν εἰς Ἄγιον Ὅρος. — Εὐχαριστῶ, ἐπιστολὴ καὶ ἐπισυναπτόμενον εὐχάρηθη. Ποῦ νὰ ἀπευθύνω τὴν ἀπάντησιν;

Κύριον Χ. Μ. ἐνταῦθα. — Περὶ τῆς φωτογραφίας τοῦ ἀοράτου ὡς καὶ περὶ τῆς τῶν χρωμάτων θὰ γράψωμεν. Περιμένομεν νὰ κατακαθίσῃ τὸ ζήτημα καὶ νὰ γνωσθῇ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον ἡ πραγματικὴ σπουδαιότης τῆς ἐφευρέσεως καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποτον πραγματικῶς εἶναι δυνατόν νὰ περιμένωμεν ἀπὸ αὐτῆν.

Ὁ σους κατέχουν ἀγγελλίαις — Παρακαλεῖ ἡ Διεύθυνσις νὰ τὰς ἐπιστρέψουν ὅπως ἀποσπλωσῶν εἰς τοὺς ἐγγραφετάς τὰ ἤδη ἐκδοθέντα φυλλάδια.

Κύριον Ρ. εἰς Σμόρην. — Ὁδὸν ἀσχημῶς δυστυχῶς ἀνταποκριτὴν ἔχει πρὸς τὸ πρῶτον ἡ «Ἠχώ» ἐκάμαμεν πολλὰς προτάσεις ἀλλ' εἰσέτι ἀπάντησιν ὄν ἐχομεν. Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται κατ' εὐθείαν εἰς τοὺς κυρίους Ζιβίδην καὶ Σα εἰως οὐ ἐκδοθῶσι τὰ ὄνόματα τῶν ἀνταποκριτῶν μας. Εὐχαριστῶς δεχόμεθα προτάσεις ἀνταποκρίσεως.

Ἡ Διεύθυνσις.